

կոսութիւն, որչա՛ն է քերանոյ ժողովրդոցն շրէ՛ր առ
լեգաւորն, եւ նա ըստ խնդրանացն որոյր շէտարմ
ճերմանն կաթնդէկոսնէն:

“Ապա ի հրաւիրիլն ի կաթողիկոսութիւն
վերոյիշեալ կարապետ կաթողիկոսիդ, (որ էր
յայն ի նաւապետ եւ մանաւոր է վեճակէն Սոյ), Աթոռոյս
որպէստե՛սն, պարտոյն եւ իշխանութեան ամենեւնի
անպէղեալ, ինքն եւս ծեր եւ պարզօր: Իսկ ան
Յովհաննէս վարդապետն Բաղեշեցի (որ էր
Պատրիարք Պօլսոյ) խորմանի, շահօք, կեղծաբոյ,
եւ խաբող, որպէս քերէն է Բաղեշու եւ այնց
կողմնաց:

“Ասան որոյ ժամ գտեալ այս Յովհաննիսիս
(որո՛ժ է վաղուց հետէ ցանկայր), շարչայն եւ զայլս
խնդրանաց գրեանան կարապետ կաթողիկոսին, ինք
նոյն Յովհաննէս վարդապետն գրէ ի յիւր բերանոյն
առ թագաւորն, գրելով թէ՛ ըստ խնդրոյ աշգիւ
ժերոյ զկարգեալ վարդապետն կաթողիկոս արարաւ: Եւ
թագաւորն եւս գրէ թէ՛ ըստ արչայն Յովհաննէս
Փաթրիկէն, ետուք զհրաման: Այսու հնարիւք այդ
Յովհաննէս նեկոսորդ հատանէ զգիրս եւ շարչայս
կաթողիկոսացն սրբոյ Աթոռոյս ի գրանէ թագա-
ւորին եւ յիւր կողմն արկանէ, որ եւ մնաց
սովորութիւն” :...

“Եւ մինչ այսոս նեկոսութեամբ առին Պօլսոյ
պատրիարքունքն շարտորդ կաթողիկոսացն ինչեւ իւր-
եանց, այնոսնեպէս սխառ խաղացոցանել շնոս որպէս
եւ իմեցան: Զի ի խնդրելն կաթողիկոսաց շէտարմ
ինչ ի Պատրիարքաց, ելէ անձնս է իւրեանց, եւ
կաթողիկոսացն եւս ոչ այնքան օգտակար, առնան
եւ առաւել. Իսկ եթէ նշուլիւք ինչ փնաս է իւրեանց,
եւ կամ կաթողիկոսացն մեծ օգտաբեր, պատճառաւ
իւրիք բացասեն, պատասխանելով թէ՛ ոչ կամի
թագաւորն” (Ջամբու. էջ 235—236) եւ գեռ
հոյլ մը խօսք, որ ժամանակին բարբերը կը
պատկերացընեն: